

РЕШЕНИЕ

№ 711

гр. София, 09.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 17.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6868** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на К. В. К., чрез процесуалния си представител адв. Ч., срещу Заповед № 8121К-7516/24.06.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя, на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2, алт. 1 и т. 13, чл. 226, ал. 1, т. 8 и чл. 204, т. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, е наложено дисциплинарно наказание – „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в Министерство на вътрешните работи /МВР/ на държавен служител, назначен на длъжност – началник на сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ към 04 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

С жалбата и представените писмени бележки се иска отмяна на заповедта, при следните съображения:

На първо място се сочи, че в констативната част и в мотивите на издадената заповед не са налице и не са отразени кои конкретно материалноправни разпоредби на ЗМВР или негови подзаконови актове са били нарушени. Твърди се, че в дисциплинарното производство са приложени около 500 листа от водено наказателно производство, които не следва да бъдат кредитирани и разглеждани по същество, тъй като са приобщени по незаконен начин към дисциплинарното производство. Допълва се, че и показанията на свидетелите не трябва да бъдат кредитирани, тъй като са били снемани

само в специализираната прокуратура и то за нуждите на наказателното производство. Твърди се, че свидетелите не са предавали лично парични суми на К., а на друго лице, както и че той не ги е принуждавал, дори индиректно не ги е склонявал към незаконосъобразни действия, а единствено е апелирал към спазване на действащите правни норми. Посочват се аргументи за това, че формираните констатации и мотиви в обжалваната заповед за използване на служебното положение за получаване на лични облаги са неверни и недоказани. Доколкото липсват действия от страна на К. за лично облагодетелстване, то не са и налице деяния в нарушение на Етичния кодекс от негова страна. Приема се, че К. не може да носи отговорност, нито нарушава Етичния кодекс на служителите на МВР, ако трети лица го злепоставят, набедят и нарушават презумпцията за невиновност до влизане в сила на решение на съда. Посочва се, че с личните си действия К. не е нарушил Етичния кодекс, а волеизявленията на трети лица и официални прес съобщения на държавни институции от изпълнителната и съдебна власт не могат да водят до извод за негови лични действия и нарушения. Приема се, че е налице необоснованост на констатациите и мотивите в обжалваната заповед при определяне степента на наложеното наказание. Налице са и процесуални нарушения при водене и провеждане на дисциплинарното производство при връчване на Заповед № 8121К-5768/13.02.2019 г. и при даването му на срок да се запознае с материалите и даване на обяснения. Твърди се, че в дълъг период от време дисциплинарната комисия е бездействала и не е извършила нито едно фактическо действие за нуждите и целите, за които е била образувана. Посочва се, че в процесния период К. е бил в болница, впоследствие е бил и в болничен и накрая – в отпуск. Считано от 04.10.2018 г. до 18.01.2019 г. жалбоподателят не е бил на работа и не е изпълнявал служебните си задължения. Моли съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на разноски, спрямо списък който представя. Входира подробни писмени бележки.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. Р., оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения за законосъобразност на оспорената заповед излага в представени писмени бележки. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийска Градска Прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, въз основа на становищата на страните, събраните в хода на делото доказателства и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от лице с правен интерес, за което оспорената заповед е неблагоприятна и при надлежно удостоверена представителна власт.

Същата се явява и основателна.

По делото се установява, както следва:

Към момента на издаване на оспорената заповед, жалбоподателят е заемал длъжността началник на сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ към 04 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Със заповед № 8121К-5768/13.02.2019 г., изменена и допълнена със заповеди № 8121К-10030/12.06.2019 г., № 8121К-10267/18.06.2019 г., № 8121К-12953/16.10.2019 г., № 8121К-4325/06.03.2020 г. и № 8121К-5811/16.04.2020 г., издадени от Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 207, ал. 1, т. 1 ЗМВР срещу жалбоподателя е

образувано дисциплинарно производство, по Предложение рег. № 513р-111319/06.02.2019 г. по описа на СДВР, затова, че в периода от началото на 2017 г. до 23.01.2019 г. (когато е задържан в работното си помещение от органите на Прокуратурата и дирекция „Вътрешна сигурност“), главен инспектор К. К., заедно с инспектор Н., инспектор А. А., инспектор М. Д. и инспектор Р. Т., всички от сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 04 РУ - СДВР, са изнудвали търговци за такса „спокойствие“, която определяли според техния бизнес. Поведението на жалбоподателя К. е станало обществено достояние, чрез многобройни публикации в електронните медии, съобщения в новинарски емисии по медии с национално покритие. По случая е образувано досъдебно производство № 17/2019 г. по описа на СпНС, пр.пр. № 1831/2018 г., по което К. е свидетел.

Със заповед № 8121К-5768/13.02.2019 г., на основание чл. 207, ал. 2, вр. ал. 1 ЗМВР със заповедта за образуване на дисциплинарното производство е определен дисциплинарно-разследващ орган (Д.), с посочен в заповедта персонален състав със задача да проведе пълно, обективно и всестранно разследване, да събере доказателства и да изготви становище относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарната отговорност на жалбоподателя. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 28.03.2019 г.

Със заповед № 8121К-5768/13.02.2019 г., на основание чл. 214, ал.1, т.1 от ЗМВР, служителят е отстранен временно от заеманата длъжност.

С покана рег. № 3382р-10897/27.03.2019 г. жалбоподателят е поканен да се запознае със заповедта за образуване на дисциплинарното производство, която покана е връчена 28.03.2019 г. лично срещу подпис (л. 254). Запознат е също така и със заповедите за изменение на заповедта за образуване на дисциплинарно производство на 02.10.2019 г. (л. 126-128), на 10.12.2019 г. (л. 129-131), на 28.04.2020 г. (л. 132-133) и на 28.04.2020 г. (л. 134-141).

С покана рег. № 3382р-10898/27.03.2019 г. (получена лично на 28.03.2019 г.), служителят е поканен да даде писмени обяснения в срок от 24 часа, по въпросите, поставени в поканата. От жалбоподателя е представено писмено обяснение рег. № 3382р-11400/01.04.2019 г., с което ДНО е запознат.

За резултата от проведеното дисциплинарно производство Д. е изготвил обобщена справка рег. № 226р-11363/28.04.2020 г. (л. 198-253), с която министърът на вътрешните работи в качеството му на ДНО е запознат. В обобщената справка са направени изводи, че К. /като ръководител/, заедно с други служители на 04 РУ СДВР е участвал в дълъг период от време, когато е задържан на работното му място, в изнудване на собственици и управители на заведения в [населено място], кв. Л., рекетирайки ги за „такса спокойствие“ срещу определени суми и/или облаги, като „почерпки“ или дарове, които не им се следвали. Служителите обещавали на собствениците и управителите на автокъщи, наргиле барове, магазини и заведения, че няма да ги проверяват или предварително ще им съобщават за извършени проверки с цел избягване на неблагоприятни законоустановени санкции. Обобщено е, че жалбоподателят е извършил умишлено нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 „неизпълнение на разпоредбите на този закон.....(чл. 67 ЗМВР) и т. 4 ЗМВР „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“ (т. 13, б. „а“, т. 17, б. „а“ и „в“, т. 19, 20,42,45,49,50 и 83), за което следва да се наложи дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 203, ал. 1, т. 7 (...използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и т. 13 ЗМВР (...)

деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата). Жалбоподателят е запознат с обобщената справка на 28.04.2020 г. От справката става ясно, че групата от служители инспектор Г. Н., инспектор А. А., инспектор М. Д. и инспектор Р. Т. от сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 04 РУ - СДВР се ръководела от началника на сектора - главен инспектор К. К.. Той контролирал цялостната дейност на служителите си, включително и противозаконната такава. За него се заделяли 50% (петдесет) процента от сумите „заработени“ от групата, а остатъкът се разпределял между останалите членове. Групата имала един и същи механизъм на действие спрямо различните търговци, като размера, и начина на събиране на „таксата спокойствие“ са били определяни индивидуално, след запознаване на К. и групата с документите за дейността търговския обект, оборота, клиентелата и податливостта на търговеца да плаща. Всеки от участниците в групата е имал конкретна задача, според условното им разпределение по направления на дейност. Първоначално на търговските обекти (магазини, автосервизи, заведения, ресторанти, автокъщи) са извършвани целенасочени и тенденциозни проверки (с присъствието на органи на други институции, в зависимост от предмета на дейност - „Митници“, ДАИ, НАП, РЗИ, Столична община, служител от Детска педагогическа стая, Патентно ведомство и др., като целта е участващите в нея служители (членове на групата) да демонстрират сила и големи възможности пред собствениците или управителите. По разпореждане на К., на тези проверки е било необходимо да се установи какъвто и да било проблем, по повод дейността на съответния търговски обект, дори и да няма такъв. Описано е, че „установените“ проблеми били документирани, а устно било правено „разяснение“, че от присъстващите на място служители зависело дали ще съставят протоколи и актове или ще се прикрива нарушението. Договорки за плащане на „такса спокойствие“ са се правели за всеки отделен търговски обект. Търговци, които не изпълняват „указанията“ и не постигнат „разбиране“ с К., били подлагани непрекъснато на тормоз и „силови“ проверки. В определени ресторанти служителите консумирали на половин цена, а в други – им било забранено да ходят – те били посещавани само от К. и по негово давление служителите правили уговорки за безплатни посещения или намалени на половин цена сметки със собствениците на заведенията. От заложни и автокъщи участниците в групата са получавали предмети – лаптопи, часовници и др. От различни магазини за дрехи са взимали както „месечна такса спокойствие“, така и дрехи и други стоки от техния асортимент. Лица, срещу които имало образувани преписки, са били изнудвани за конкретни суми, като им било обещавано, работата по преписката да бъде прекратена или да бъде с минимални „щети“. Относно проверките по линия на „Икономическа полиция“ в автосервизите и автокъщите, схемата на К. К. е била същата. Той отново изпращал служителите да покажат сила и да констатират нарушения на съответния обект, като за отговорник по тази линия на нерегламентирано събиране на пари К. бил поставил А. А..

В сектора, който ръководел главен инспектор К. царяло напрежение. Той делеял служителите на такива, които „стават“ и такива, които не стават за „работа“ в неговия сектор. Принципно К. „мачкал“ служителите, които не са били в схемите му за събиране на пари. Принуждавал ги да напускат сектора, като ги товарел с повече работа, забавял нарочно преписките им и ги връщал многократно, разпределял им повече дежурства и непрекъснато намирал формални поводи да ги тормози. К. К. имал и друго негативно качество - често искал заеми от колеги и всеки бил наясно, че

той не връща тези пари. Всички служители на сектора, ръководени от К. знаели за това му поведение. В групата се спазвала строга йерархия, като К. К. или Г. Н. решавали къде ще се ходи на проверка и кога, всеки трябвало да събира пари по определената му линия на работа. Изрично е било обяснявано на всеки служител, че К., като ръководител на сектора решавал къде ще се проверява и какво ще се констатира, дори констатациите в проверяваните обекти зависели от ръководството - К. или който го замествал. Описано е, че К. не търпял мнение различно от неговото, той държал да контролира цялостната дейност на служителите си, включително и нерегламентираната. Той измислил наказание - когато не изпълнят негово разпореждане, служителите трябвало да купуват малка бутилка с уиски и провинилия се служител трябвало да напише сам на етикета, за какво провинение е купена. Това е вид демонстрация на сила и проява на тормоз от страна на К. спрямо служителите. Освен с проверките по търговските обекти К. К. е давал разпореждания по преписки, по които е искал да се притискат хората по тях, за да „почерпят“ или да дадат пари за подкуп. Т. посочва случай, в който К. му е указвал да притиска брата на известно лице с псевдоним „Купъра“, като пишел в докладна записка по преписка, че същият е извършил престъпление, а се касаело за частноправни отношения.

Механизмът на действие на групата, ясно личи и от събраните данни за извършените проверки в заведенията „Ф. 1“ и „Ф. 2“, находящи се в [населено място],[жк], в непосредствена близост едно до друго, съответно на [улица] [улица], като същите са с идентичен предмет на дейност, със собственик - Х. П. и с управител - И. И.. Там проверките започнали в началото на лятото 2018 г., като от началото на м. август многократно са извършвани проверки от служителите, членове на групата, с цел притискане на търговеца, за да се съгласи да плаща „такса спокойствие“. При всяка от проверките те са били в различен състав, като в края й някой от тях взимал парична сума и/или тютюн за пушене, или правил уговорка тя да бъде занесена в районното управление, за да направят „компромис“. Именно при тези проверки е демонстрирана „сила“ пред управителя и собственика на заведенията, за да бъдат убедени, че точно от тези служители зависи дали ще се правят проверки и какво ще се установи при тях. Проверките са извършвани формално, като не са проверявани документи за наличната стока, разрешителни, касови книги фактури и др., не са изготвяни протоколи, удостоверяващи извършената проверка и установения при нея резултат, проверяващите имали грубо поведение, което плашело и гонело клиентите от проверяваните обекти. Силовите проверки продължили до 12.09.2018 г., когато Т. започнал „преговори“ с И. за уточняване сумата на месечната „такса спокойствие“. Първоначално сумата била 1500 лв., като след „преговори“ и посещение в 04 РУ-СДВР, И. провел разговор с К. в присъствието на Д., и последвали разговори по телефона с А.. Окончателно на 20.10.2018 г. е постигната договорка, И. да плаща сумата от 600 лв. всеки месец. И. е получил уверението, че срещу тази сума „няма да бъде притесняван“ и ще бъде информиран ако има проверки. Същият подход е приложен и спрямо Г. Г., собственик на наргиле бар „Махарани“, находящ се в [населено място], кв. „Л., [улица], който подробно е описан в обобщената справка.

К. е описан като опитен и манипулативен ръководител на групата стоял в сянка, демонстрирал активност и служебна ангажираност при проверките и разговорите с търговците, като умело прикривал целта на групата да притиска търговците за пари и други облаги, които не им се следват, като обяснявал, че работата му била да контролира търговците за законосъобразната им дейност. В края на месец август, в

[населено място], на мобилния си телефон с № [ЕГН], управителят на заведенията „Ф. 1“ и „Ф. 2“ И. получил съобщение, чрез приложението „Уатсърп“ от телефонен номер [ЕГН], ползван от А. А.. Съобщението е било с таймер за унищожаване след като бъде прочетено и със следното съдържание: „М. всички непълнолетни, идваме на проверка!“. В отговор, чрез съобщение по същото приложение, И. е попитал „Кога ще бъде?“ След 10-15 минути, около 11,00-11,15 часа И. е получил отговор „Сега тръгваме“. Действително около 12,00 часа по обед, в заведението пристигнали инспектор Р. Т., инспектор М. Д. и трети, според И. с фамилия Г., като започнали обиколка в заведението. Тримата служители се заяждали за незначителни неща, като бандеролите на кутиите с тютюн и др. Периодично Т. излизал и провеждал разговори по телефона си, като след поредния разговор отишъл при управители и обръщайки се към него по име казал: „И., нали знаеш, че така няма да продължават нещата. Ще идваме по три пъти на ден, докато не изчистиш всички нарушения...“, но не казал какви точно нарушения е констатирал. Описано е, че Т. извикал И. да излязат пред заведението. Т. казал на И., че този път му прави компромис, но в бъдеще това няма да продължава така, както и че неговият началник му „скача на главата да се прави проверка на всичко“. Т. отново започнал да разпитва И. от къде си доставя веществото за пушене, и че той също пуши такъв тютюн, който си набавя от заведението „Махарани“. В края на разговора Т. казал на И., че трябва да мине по-късно през районното да остави малко тютюн за пушене и нещо, за да се почерпят колегите му след проверката днес, за това, че всички са му направили компромис. Т. е оставил на И. телефонният си номер [ЕГН], за да го потърси като отиде да занесе почерпката в районното управление. От случилото се И. разбрал, че ще го изнудват. На 17 септември 2018 г. по обед И. отново е бил проверен. Този път проверката се водела лично от К.. С него били М. Д., А. А. и мъж от детска педагогическа стая. По време на проверката дошли и две жени от Столичен инспекторат, мъж и жена от Регионална здравна инспекция и двама полицаи от пожарната. Направена била пълна проверка. К. проверил всичко. По време на проверката той не намерил нищо нередно. Отишли на бара в първата зала. К. бил видимо изнервен. Започнал да иска различни документи, договори за персонала, за наем, за тютюна. Всеки документ, който му предоставял И., той не го поглеждал. Просто искал документи. Започнал да пита защо има хора клиенти, защо има непълнолетни. Ходил при останалите от проверката и да ги пита какво са намерили и какво ще пишат. Давал указания и диктувал като конкретно им казвал какво иска да се пише. Независимо, че част от проверяващите не били от МВР, той ги притискал и им диктувал какво да пишат, като ясно се виждало, че искал да санкционира И.. След всичко това той го извикал при себе си и поискал да говорят. Поискал

отново фактурите за тютюна и след като му били дадени, дори не ги погледнал. При тях отишли всички от проверката, в това число и тези от пожарната. К. му казал, че И. бил сбъркал с отношението към тях и поискал да му в районното управление всички документи. По време на тази проверка не са констатирани нарушения от нито една от институциите, като отново му направили протоколи от проверката. И. отишъл в 04 РУ - СДВР и носел всички документи. Посрещнал го А. и го качил на втория етаж вдясно и го завел в кабинета на К. К.. Вътре били К. и Д.. К. започнал да говори с И. и назидателно му казвал да не си позволява да се държи нагло с тях, да внимава какво прави. Казал му, че продажбата на наргилета не е нарушение на закона, но това не означавало, че не нарушавал моралния закон. Заради своята сигурност И. записал разговора с телефона си, в случай че го изнудват за пари или нещо друго. Твърдяното от И. се потвърждава и от компютърно-техническа експертиза, с която е направен оглед на запис на оптичен носител с надпис „Среща с К.“. Установено било според обобщената справка, че срещата е проведена на 19.10.2018 г., а съдържанието му сочи маниера на действие на К. при разговорите с търговците - „И., знаеш защо си тук“?- отговор на И.: „Не, трябва да съм сбъркал нещо, за да съм тук“; К... *Нашата работа е да контролираме законосъобразността на действията на търговци... За да си задаваш ти сам въпроса, защо аджеба толкова проверки ми се струпват на главата. Имаш ли някакъв отговор? ...Аз не изповядвам идеята да отнемам на някой хляба... Факт е обаче, че там непълнолетни пушат наргиле!*- отговор на И.: „Да, ние не сме го отричали никога.. .Имам 24 човека с декларации от родители и то нотариално заверени“; К.: *Така, разбери, това няма как да се случи, ако ти в хода на проверката ми отговаряш - да, когато са с по-възрастен и т. н... Т., декларации от родители. И какво правят? Игрят?... Какво си носиш? -отговор И.:* копия на фактури, К.: *И друго?-* ..и сертификат. К.: *А копие на касова книга? Отговор на И. „И нея ли трябваше да копирам“;* К.: *За понеделник ще ти я искам! А протоколите донесъл ли си от проверките, които са ти правени? И какво друго?...* трето лице се намесва в разговора: *лицензите.., то установи ли се при кого е тая папка, на кой. ..пита ли тия? К.: Няма от нашите да получават... аз казах, питах... Нито на М. , нито на Ж. няма. Да не е бил в С.? И. - „не тука ги донесох, всичките документи донесох“ ... По повод описването на случки от И., К. заявява: *Въпросът е, че не бива да свързваш нашите проверки с тези проблеми! Защото чувам разни идеи, това заведение, то бърка в очи и така нататък. Нашата работа е да контролираме, стъпиш накриво и ме срещнеш мене. .Ти**

правил ли си изследване на тази смес (за наргилета;? Тютюн ще намерим вътре!!! След дълги обяснения какво съдържа сместа и как да се съхранява, К.: „ чакам те в понеделник в десет и половина... много те моля, вземи протокол от закрила на детето... аз минах на ти. Да се надяваме, че няма да стигаме до там, да ровим, да търсите и така нататък. Тютюн за наргиле. ...Значи тютюн за наргиле не ме карай да търся без бандерол при тебе, защото ще намеря.. Какво е това?-отговор на И.: „Това нещо изпратено и срокът бил днеска“. К.: „Добре, хубаво“. Веднага след срещата, на И. се обадил А. и поискал от него месечна такса в размер на 1000 лева. С пазарлък стигнали до сумата от 600 лева, които И. да дадал в понеделник. На 22.10.2018 г. (понеделник) И. занесъл касовата книга в районното управление. К. изобщо не я погледнал, а казал на Д. да я види. Д. се интересувал само от оборота на заведението. Предварително И. се бил разбрал с А. неговият служител К. Х. да го чака пред будката за вестници при районното управление, за да му даде уговорената на 20.10.2018 г. парична сума - 600 лева. Парите били поставени в кутия от диск, за да не се виждат. Х. предал парите на А., като знаел защо. Като се върнал от срещата Х. казал на И., че е направил запис как дава парите. А. предал парите на К., а диска оставил за себе си. Пред всеки търговец А. уточнявал, че събирал парите за шефа си К. К. и че той му бил възложил да се занимава и да говори със собствениците на наргиле - баровете за месечните такси „спокойствие“ и ако редовно си ги плащат нямало да имат проблеми. Действително след като платил на 22.10.2018 г. И. не е бил посещаван от групата и не е бил търсен от служителите до 09.11.2018 г., когато А. го попитал по Вайбър дали е готов с парите за месеца. И. отложил плащането за понеделник (12.11.2018 г.). Въпреки това А. го потърсил отново в събота и го попитал дали не може да даде вноската по-рано, защото на колегите предстояло пътуване и искал да им даде парите.

В становището на Д. фактичката обстановка е описана подробно, взето е отношение по всички доказателства, събрани и приобщени в хода на дисциплинарното производство. Направен е подробен анализ на доказателствата, като Д. е достигнал до извода, че деянието, вменено като дисциплинарно нарушение е несъвместимо с изпълнението на служебните му функции като държавен служител в МВР. Отчетен е и общественият отзвук от деянието, станало достояние на колегите му, на органите на съдебната власт и на широк кръг граждани, с което е уронен престижът на институцията.

С покана рег. № 3382р-10898/27.03.2019 г. жалбоподател е поканен да даде обяснения до министър на вътрешните работи. Такива обяснения са

депозирани на 01.04.2019 г до министър на вътрешните работи. На основание чл. 207, ал. 11 във връзка с ал. 7 и ал. 8, т. 1, предл. 2 от ЗМВР, Д. е изготвил покана до жалбоподателя с рег. № 226р-11362/28.04.2020 г. за запознаване с обобщената справка и даване на допълнителни обяснения или възражения, която е връчена на жалбоподателя лично срещу подпис на същата дата. На самата справка саморъчно е отразил свои бележки. Видно от протокол с рег. № 12259/05.05.2020 г. на Д., К. е отказал да дава писмени обяснения. Предоставена е възможност на служителя да упражни правото си на защита по чл. 208, ал. 8 и ал. 10 ЗМВР като с покани рег. № 8121р-8353/26.05.2020 г. и № 8121р-9035/04.06.2020 г. му е предоставена възможност да даде писмени обяснения и възражения. Поканите са връчени лично на К. срещу подпис, където той саморъчно е отбелязал, че поддържа обясненията, дадени пред Д. и не желае да дава допълнителни обяснения. В писмените си обяснения пред Д. и в саморъчно написаните бележки върху обобщената справка, К. определя събраните по производството доказателства като „недоказани факти, откровени лъжи – несъществуващи данни“. Твърди, че Д. не е подложило на проверка събраните факти като целенасочено не се ползват данни, оспорващи обвинителният уклон. Служителят не е ангажирал други доказателства, не сочи нови факти и обстоятелства, които да опровергават констатациите за извършено дисциплинарно нарушение или да опровергават констатациите.

На основание чл. 207, ал. 12 ЗМВР Д. е изготвил становище рег. № 226р-13125/12.05.2020 г. (л. 142-197), с което се потвърждават направените изводи в обобщената справка. Със становището министърът на вътрешните работи е запознат.

Към дисциплинарното производство са приобщени и копия на материалите по ДП № 17/2019 г. по описа на СО-СП, включително и копия от материали, публикувани в електронни медии.

Въз основа на обобщената справка и становището на Д., министърът на вътрешните работи е издал оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2, алт. 1 и т. 13, чл. 226, ал. 1, т. 8 и чл. 204, т. 1 ЗМВР, е наложил на жалбоподателя К. К. дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение с МВР. При издаване на оспорената заповед, ДНО е приел, че описаните в обобщената справка и становището на ДНО дисциплинарни нарушения са извършени от служителя К. и същите са доказани от многобройните доказателства, събрани в хода на дисциплинарното производство, включително и от материалите по воденото срещу него досъдебно производство,

приобщени по надлежния ред. ДНО е възприел изцяло фактическата обстановка и правната квалификация, дадена от Д. в Обобщената справка и Становището, като е издал заповедта на посочените в същите правни основания, след обсъждане на обясненията, дадени от служителя и преценка тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, формата на вината на служителя, обстоятелствата при които е извършено и цялостното поведение на държавния служител, съгласно изискванията на чл. 206, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР.

ДНО е преценил в издадената заповед, че на жалбоподателя може да се търси дисциплинирана отговорност за следното:

На 12.09.2018 г. Т. започнал преговори с И. за уточняване размера на месечна „такса спокойствие“, като първоначално поисканата сума била 1500 лева. На 17.09.2018 г. по данни на И., управител на заведения „Ф. 1“ и „Ф. 2“, била им извършена проверка, ръководена лично от К.. Участвали са М. Д., А. А. и мъж от детска педагогическа стая, две жени от Столичен инспекторат, мъж и жена от РЗИ и двама пожарникари. Направена била пълна проверка, при която К. проверил всичко, но не намерил нищо нередно и това много го изнервило. По данни на И. не е погледнал представите документи. Ходил при останалите проверяващи да ги пита какво са намерили и какво да пишат. Давал указания и диктувал, като им казвал какво иска да се впише в протокола. Независимо, че част от проверяващите не били служители на МВР, той ги притискал и им диктувал, като се виждало, че иска да бъде санкциониран И.. След всичко това той го извикал при себе си, за да говорят. Отново поискал фактурите за тютюна и след като му били дадени, дори не ги погледнал. При тях отишли всички участници в проверката, като се разбрало, че не са констатирани нарушения от нито една от институциите. За тази проверка бил изготвен протокол. К. казал на И., че бил сбъркал с отношението към тях и поискал да му занесе в РУ всички документи. И. отишъл същия ден в 04 РУ и занесъл всички документи. А. го завел в кабинета на К., където бил и Дранцолов. К. започнал назидателно и заплашително да говори на И., с което предизвикал страх и притеснение в него. Казвал му, че положението е тежко и ще го проверяват постоянно. Заради своята сигурност И. записал разговора със служителите на телефона си, в случай че го изнудват за пари или нещо друго. На записа на оптичен носител била извършена компютърно-техническа експертиза. Веднага след тази среща А. се обадил на И. и му казал, че са определили за него месечна такса в размер на 1000 лева, като му обяснил, че тази сума ще се дели на петима полицаи. Освен началника К., в отдела имало още четирима полицаи и трябвало за всеки да има пари от тези 1000 лева.

След преговори между А. и И., на 20.10.2018 г. е постигната договорка И. да плаща сумата от 600 лева всеки месец, като получил уверението, че срещу тези пари „няма да бъде притесняван“ и ще бъде информиран за предстоящи проверки. Първата вноска била занесена от служителя в описаните заведения – Хамидо, като парите били поставени в кутия от диск, за да не се виждат. Като се върнал от срещата, Хамидо казал на И., че е направил запис на разговора при даването на парите. А. предал парите на К., а диска оставил за себе си. След 22.10.2018 г. И. не бил посещаван и не бил търсен от изброените служители до 09.11.2018 г., когато А. го попитал по Вайбър дали е готов с парите за месеца.

ДНО е приел, че в описания случай главен инспектор К. се е възползвал от служебното си положение на полицейски служител – началник на сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 04 РУ - СДВР, разполагащ с полицейски правомощия за изпълнение на задължението по чл. 67 от ЗМВР *„Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“*, за да окаже натиск и принуда върху И., предизвиквайки страх и несигурност у него, съзнателно мотивирайки го да плаща парични суми, заканвайки се че проверките няма да спрат. Служителят не е спазил законовата разпоредба, като вместо да предотвратява извършването на икономически престъпления в посочените търговски обекти, е изисквал от подчинените си да изнудват търговците и да ги прикриват срещу заплащане, да им осигуряват решаване на „проблеми“ при извършени проверки и образувани прокурорски преписки. Приел е, че служителят е извършил дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 194, ал., 2, т. 1, пр. 1 от ЗМВР *„ неизпълнение на разпоредбите на този закон... „* (на чл. 67 от ЗМВР), съставомерни по чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2, алт. 1 от ЗМВР *„ използване на служебното положение за лична облага... “*. Едновременно с това е прието, че с това К. не е спазил етичните правила и принципи от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (Обн. ДВ. бр.67 от 12 Август 2014 г), регламентирани в т. 13, буква „а“ *-,Дейността на държавните служители се осъществява при спазване на следните етични правила за поведение: а) законност - изпълнение на служебните задължения в съответствие със законите на страната и при зачитане и спазване правата и основните свободи на гражданите, като не се поддава на натиск, заплахи, стимули, преки ти косвени влияния независимо от техния източник, повод ти причина;“*, т. 17, буква „а“ и „в“ - *„По смисъла на този кодекс корупционно поведение е: а) искане или приемане за себе си или за друго на облага, за да бъде извършено или да не бъде извършено действие по служба; - като*

ръководител на сектора, К. се е възползвал от служебното си положение и полицейските си правомощия за оказване на натиск и принуда върху търговци от района, който сектор обслужва по направление икономическа престъпност, за да получи облага; в) *възползване от служебното си положение за получаване за себе си или за друго облага, която не се следва;*“ - К. е използвал служебното си положение на ръководен полицейски служител в икономическа полиция за лична изгода и собствено облагодетелстване, принуждавайки чрез проверки и беседи собственика и управителя на заведенията „Ф. 1” и „Ф. 2” да му заплащат т.н. такса „спокойствие“; т. 19 - *„Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява”* - действията на К., по по притискане на собственика и управителя на заведенията „Ф. 1” и „Ф. 2” са станали достояние на широката общественост, имат увреждащ характер и водят до накърняване на доброто име на МВР и структурата, на която К. е служител - СДВР; т. 20 - *„Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава ясен пример с поведението си”* - извършеното от инспектор К. е не само незаконосъобразно, но е и морално укоримо и е лош пример за гражданите как да бъде нарушаван закона безнаказано, като се заплаща такса „спокойствие“ на органите, които отговарят за неговото спазване; т. 42 - *„Държавният, служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел.”* - К. се е възползвал от служебното си положение с користна цел – получаване от търговци на т.н. „такса спокойствие.“ В тази връзка са множеството публикации в средствата за масово осведомяване (интернет сайтове); т. 45 *„Държавният служител не допуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси.”* - с осигуряването на „чадър“ на рекетираните собственик и управител на заведенията „Ф. 1” и „Ф. 2” и други търговци, К. е допуснал да бъде поставен в зависимост при изпълнението на служебните си задължения и взимане на отношение по допуснати закононарушения в тези заведения; т. 46. *„Държавният служител не приема обещания за облага, която не му се следва, за да извърти или да не извърти действие по служба.”* - К. чрез натиск и силово въздействие е осигурил нейното получаване от собственика и управителя на заведенията „Ф. 1” и „Ф. 2” „такса спокойствие“ от подчинени му служители, които срещу заплащане обещавали да прикрият незаконосъобразните действия на търговците; т. 49 *„Държавният служител не участва в корупционни прояви.”* -

служителят е извършил действия, които в т. 17 от Етичния кодекс са определени като корупционна проява.

Според ДНО това определя поведението на служителя като съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР *.....деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата*“, за което се налага дисциплинарно Наказание „уволнение“. *Прието е, че действията на инспектор К., описани в заповедта представляват дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 и т. 4 от ЗМВР „неизпълнение на разпоредбите на този закон...“ и „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, съставомерни по чл. 203, ал. 1, т.7, пр. 2 и т.13 от ЗМВР - „...използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица“ и „...деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата*“, за които е предвидено налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

В съдебното производство са разпитани следните свидетели: 1. Х. А., началник сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ при О1 РУ, член на Д., който установява как конкретно е извършвано дисциплинарното разследване. Посочва, че председателят на комисията е движил самата процедура, а членовете са указвали само съдействие. Той лично не е участвал при вземането на сведения и разпити на свидетели. Заявява, че при снемане на сведения бил присъствал. Когато бил призован от председателя на комисията е присъствал, но не може конкретно да си спомни в кои фази на дисциплинарното производство срещу К.. Заявява, че е запознат със справката и че я е чел. 2. Т. Ц. – гл. юрисконсулт в сектор „Правно обслужване и работа по предложения и сигнали“ при СДВР, член на Д., която също установява как конкретно е извършвано дисциплинарното разследване. Заявява, че не е участвала при разпит на лицето И. И.. Споделя, че наказателното производство било изискано по реда на НПК да се приобщи по преписката и в този смисъл прокуратурата е дала разрешение. 3. В. Д., колега на жалбоподателя, която заявява, че го познава от 20 години. Определя го като добър човек, добър служител и професионалист. Заявява, че не е дискредитирал МВР, че е коректен, бърз, адекватен, делови. Заедно са извършвали проверки, включително и на заведение „Ф.“ като там постоянно били подавани сигнали, че вътре се продава тютюн и се сервира алкохол на малолетни деца. За това, за което е отстранен от длъжност, заявява, че не може да каже нищо, че няма представа за ситуацията и че такова нещо пред нея не се е случвало. 4. К. Д., колега на К., заявява, че е била на проверка през октомври 2018 г. в

заведение „Ф.“, което постоянно се проверявало. Господин К. не бил на тази проверка. Същата не си спомня някога да са имали общи проверки. 5. Г. Г. – собственик на заведение в района на 04 РУ. Заявява, че познава К. от 2017 г., отношения не са имали. Заявява, че е имал заведение на 500 м. от районното, заведението се казвало „Махарани“. Посочва, че никога не е посещавал кабинета на господин К. в 04 РУ, че е бил разпитван от спец.прокуратурата по повод на това, че е давал пари на А. А. – сума от 1200 лева на месец. Плащал е парите, защото постоянно бил притесняван от 04 РУ и господин А. му се обаждал когато ще минават на проверки. Лично пари на К. не е давал. Същите е давал винаги на ръка лично на А., като в месеца, ако забравил да плати, давал още по 100 лева отгоре за забавянето. Парите се давали само на него по предварителна уговорка извън обекта. Заявява, че в края на 2019 г. затворил заведението, тъй като спрял да плаща парите и му били направили номер като оставили голяма торба с тютюн в двора на заведението. 6. И. И., бивш собственик на заведението „Ф.“. Казва, че познава К. от 2018 г. лятото, само тогава го е виждал и след това още 2 пъти, един път на проверка и още веднъж в 04 РУ. Същият е предал направен от него запис при срещата си с К. в РУ. Заявява, че при срещата е станало въпрос за вредата от тютюнопушене на наргиле от деца и това, че допуска деца в заведението. Лично на К. не е давал пари, а на А., от името на К.. Това се е случило два пъти през ноември и един път след това. Посочва, че във връзка с дисциплинарното производство са му били снети показания в специализираната прокуратура. Посочва, че е подал сигнал във връзка с корупционното поведение срещу служителите по съвет на баща му. Предавал е два пъти белязани пари. Заявява, че не е давал пари на К. и че изказването, че били за него били на М. /лице с побеляла коса, на когото давал пари по време на проверката/. Плащал е пари на А. и на М., защото му казвали, че иначе проверките няма да свършат. Когато дал парите на М., на проверката присъствал и К., който обаче не присъствал на разговора, защото се намирал в другия край на заведението. Свидетелят останал с впечатление, че К. също знае защо се дават тези пари. 6. А. А., който е работил от 2014 г. до 2020 г. в 04 РУ и познава К. от започването му на работа. Заявява, че по време на отпуск К. бил заместван от Р. К.. Не бил заявявал на никого, че К. ще бъде сменен с негов познат човек. Сочил, че се чувства застрашен, защото получава заплахи с оглед смяна на показанията. Казва, че е давал на К. пари 100-150 лева и после той му ги е връщал. 7. Р. Т., който заявява, че е извършвал проверки на заведения по разпореждане на К.. Казва, че е присъствал на една проверка във „Ф.“, прибирали са се от някъде и спряли там, по разпореждане на водещия М.. Казва, че не е искал пари от

собственици на заведения, не се е възползвал от служебното си положение да получава стоки без да си плаща. Заявява, че А. го е довел на работа в 04 РУ в края на 2017 г. и че е имал влошени отношения с К.. Били силни характери и двамата и точна причина нямало. Сочил, че К. не го е пращал да събира пари. 8. В. С., член на Д., заявява, че в дисциплинарното производство е била осигурена възможност на К. да дава обяснения, да се запознае с преписката. Сочил, че той и господин М. са били запознати и са чели материалите по наказателното производство. Като доказателства по делото са представени и приети: кадрова справка на К. К., протокол за запознаване на К. с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, протокол за запознаване с длъжностната характеристика, публикации, книга за пропускателния режим на пост 1, болнични листове, доказателства за хоспитализация на лицето К. за 2018 г., информация от АИС „Оперативен анализ“ за извършени проверки в заведения „Ф. 1“, „Ф. 2“ и „Махарани“ в периода от 01.01.2016 г. – 30.01.2019 г. и обобщена справка за извършени проверки и брой проверени заведения от 04 РУ /за същия период/.

При така изяснената от фактическа страна обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 204, т.1 ЗМВР - Министъра на вътрешните работи, който въпрос не е спорен по делото.

Административният акт съдържа изискуемите от разпоредбата на чл. 210, ал. 1 ЗМВР реквизити. Посочената разпоредба определя, че дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са били нарушени, доказателствата, въз основа на които е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Видно от съдържанието на заповедта, в нея са посочени извършителят, дисциплинарните нарушения, за които е наказан, подробно е описана установената по случая фактическа обстановка, както и доказателствата, въз основа на които е установена, разпоредбите, които са нарушени, правното основание и наказанието, което се налага, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Доколкото при издаване на процесната заповед ДНО се е позовал на представените обобщена справка и становище, няма пречка изложеното в същите да се приеме като мотиви и на крайния акт.

Спазени са и сроковете по чл. 195 и чл. 196 ЗМВР. Съгласно чл. 195, ал. 1

от ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, а съгласно ал. 2 на същата разпоредба на закона за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина (каквото е процесното), дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. ДНО се е запознал в пълнота с материалите по дисциплинарната преписка на 12.05.2020 г., когато му е представено становището на Д., като оспорената заповед е издадена на 24.06.2020 г., с което е спазен двумесечният срок.

Относно спазване на процедурата, уредена в ЗМВР и в Инструкция №8121з-470 от 27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи (Инструкция №8121з-470/2015 г.), отменена, но действала към периода на проведеното дисциплинарно производство, съдът приема, че доколкото констатираните нарушения са приети за тежки по чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР и същите попадат в приложното поле на чл. 207 ЗМВР, дисциплинарното производство законосъобразно е започнало с издаване на изрична заповед от ДНО, с която привлеченото към дисциплинарна отговорност лице, противно на доводите му, се е запознало. В тази връзка неоснователни са всички доводи, свързани с твърдения за незапознаване на служителя с първата издадена заповед, както и с последващите, касаещи удължаване на срока. По-горе съдът прие за безспорно установено от приложените в дисциплинарната преписка доказателства, че за издаването на същите служителят е бил надлежно уведомяван, като му е давана възможност да дава обяснение. Съдът намира, че не представлява нарушение фактът, че заповедта за образуване на дисциплинарното производство е връчена на служителя през времето, когато е бил в следствения арест. Не се споделя довода на жалбоподателя, че тази заповед е незаконсъобразна, доколкото в същата не е посочено кога и какви точно тежки нарушения на служебната дисциплина е извършил, както и че още преди да е започнало дисциплинарното разследване, ДНО е възприел за безспорно, че оспорваният е допуснал формулираното в същата дисциплинарно нарушение. Следователно, същият е бил предубеден. Съгласно чл. 205, ал. 1 ЗМВР, дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. Следователно, в заповедта за образуване следва да се посочат данните, а

не конкретните нарушения, както е сторено в настоящия случай. Съобразно ал. 2 на същия текст, постъпилите данни се изясняват в хода на разпоредената проверка. Следователно, към началото на дисциплинарното производство не е необходимо да са посочени конкретните нарушения. В случая и след като е събрал достатъчно доказателства за извършени такива, ДНО е издал заповед, връчена на служителя, в която ги е конкретизирал.

Не се кредитират възраженията на жалбоподателя, че дисциплинарната му отговорност е ангажирана единствено поради факта, че са му повдигнати обвинения. Няма как в конкретния случай да се изчака резултата от наказателното производство, с оглед предвидените в закона преклузивни сроковете за налагане на дисциплинарно наказание. Съгласно чл. 194, ал. 3 ЗМВР, държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Става дума за различни производства, независимо едно от друго, които се реализират по различен ред и основания, като дисциплинарното производство не е поставено в зависимост от наказателното производство. Дисциплинарното производство е самостоятелно производство, а приетата за нарушена норма от ЗМВР на самостоятелно основание въздига като тежко нарушение превишаването с власт и ползване на служебното положение за лична облага.

Съдът намира, че Д. е изпълнил задълженията си по ал. 3 на чл. 210 ЗМВР да извърши всички процедурни действия за пълно, обективно и всестранно разследване. Противно на доводите на оспорващия, в дисциплинарното производство от Д. не са ползвани единствено материалите от досъдебното производство. Член 206, ал. 3 ЗМВР предвижда, че за разкриване на обективната истина могат да се използват всички начини и средства, допустими от закона. Алинея 4 на същия текст от закона сочи, че наказващият орган е длъжен да събере и оцени всички доказателства, включително събраните при одити или други проверки, както и доказателствата, посочени от държавния служител. За реализиране на дисциплинарната отговорност е без значение дали деянието, във връзка с което същата е ангажирана, представлява същевременно и престъпление или административно нарушение. Независимият характер на дисциплинарното производство по реда на ЗМВР предполага задължително извършването на самостоятелна проверка от страна на субекта на дисциплинарна власт относно изясняване на релевантните факти и обстоятелства, свързани с установяване на деянието и неговия извършител. В случая, в хода на

дисциплинарното производство, дисциплинарно разследващият орган е извършил всички необходими процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение, както го задължава чл. 207, ал. 3 ЗМВР. От доказателствата по делото се установява, че са изискани материали от воденото досъдебно производство, които са приобщени по надлежния ред към дисциплинарното такова. Допустимо е прилагането към дисциплинарната преписка и позоваването от страна на дисциплинарно наказващия орган на събрани по надлежния процесуален ред доказателства в рамките на друго производство, в случая - наказателно досъдебно производство. Съгласно чл. 39, ал. 1 от АПК, визиращ доказателствените средства, фактите и обстоятелствата могат да бъдат установени чрез обяснения, декларации на страните, сведения, писмени и веществени доказателствени средства, заключение на вещи лица и други средства, които не са забранени със закон. Събрани са и обяснения в дисциплинарното производство от лица, разпитани като свидетели в ДП. В хода на дисциплинарното производство е извършена самостоятелна проверка от страна на субекта на дисциплинарна власт на релевантните факти и обстоятелства, като в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващият орган е направил собствена преценка на всички събрани доказателства. Фактическото основание за издаване на заповедта не е свързано само с материалите от досъдебното производство, а се основава на проведеното разследване от дисциплинарно разследващия орган и събраните от него доказателства. В заповедта многословно е посочена фактическата обстановка, но изложеното се налага с оглед формата на деянието и участието и на други лица в установеното правонарушение. Мотиви се съдържат и в справката и становището, в които още по-обстоятелствено са изложени конкретните факти във връзка с нарушение, за което по закон следва най-тежкото дисциплинарно наказание.

Съдът намира за неоснователен доводът на оспорващия, че дадените от И. И. и от Х. П. от 11.06.2019 г. сведения не следва да бъдат кредитирани, доколкото е установено, че на посочената дата тези лица не са вписани в „Книга за пропускателен режим“ като посетители на сградата на СДВР, откъдето води извод, че същите не са дадени пред Д.. Същите са подписани от далите сведения лица, както и от служителите, пред които са дадени, и които са част от персоналия състав на определения Д.. Приобщени са към материалите по дисциплинарното производство. Следователно същите са годно доказателствено средство за отразените в тях факти. Съдът намира, че е без значение факта къде точно са дадени, както и че не са дадени пред целия персонален състав на Д.. След като са

приобщени към доказателствения материал и при изготвяне на обобщената справка, подписана от всички членове на Д., не е имало възражения по тяхното приемане като доказателство, следва извода, че същите са годно доказателствено средство. Далото сведения лице И. е бил разпитан в хода на съдебното производство като са установени детайли относно разпита му. Следователно правилно са ценени като доказателство в хода на дисциплинарното разследване.

Съдът намира, че не представлява съществено процесуално нарушение фактът, че Д. не е извършвал всички процесуални действия в целия си персонален състав. В тази връзка без значение е кой от членовете му е преценил кои материали следва да се приложат от досъдебното производство, кой конкретно ги е получил от прокурора и кой конкретно е разпределил материалите, получено от досъдебното производство в образуваните няколко дисциплинарни преписки. В ЗМВР и в посочената относима инструкция няма изрично изискване всяко едно процесуално действие да бъде извършено от Д. в пълния му персонален състав. Достатъчно е обобщената справка да е подписана от всичките чу членове, за да се приеме, че са били съгласни с отделните извършени процесуални действия, както е в настоящия случай.

В хода на проведеното дисциплинарно разследване не е нарушено правото на защита на привлечения към дисциплинарна отговорност служител. Същият е уведомяван надлежно както за образуваното дисциплинарно производство, така и за удължаване на сроковете за приключването му и за изменението в обвинението. Следователно предоставена му е възможност да упражни правата си по ал. 8 на чл. 207 ЗМВР. В разпоредбата на чл. 207, ал. 7 ЗМВР е предвидено, че материали по производството се предоставят за запознаване на държавния служител, срещу когото се води дисциплинарното производство, заедно с изготвената от Д. обобщена справка, което е сторено и в случая. Следователно за Д. не съществува задължение преди изготвяне на обобщената справка да предоставя на служителя материалите от дисциплинарното производство. Вярно е, че с оглед дадените възражения Д. не е извършвал допълнителни процесуални действия, но това не е нарушение, тъй като съгласно ал. 6 на чл. 207 ЗМВР в рамките на своите правомощия дисциплинарно разследващият орган самостоятелно решава какви действия трябва да бъдат извършени.

Съдът намира, че в хода на проведеното дисциплинарно производство е спазено изискването на чл.207, ал.12 ЗМВР, като дисциплинарно разследващият орган го е приключил в определения му срок, като е изготвено становище до ДНО за наличието на основание за реализиране

на дисциплинарна отговорност.

Предвид изложеното съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство от образуването му до приключване дисциплинарното разследване от Д. с изготвеното становище не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на крайния акт. Съществено процесуално нарушение обаче е допуснато от ДНО – Министъра на вътрешните работи. Същият не е изпълнил императивното си задължение, произтичащо от разпоредбата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Дисциплинарнонаказващият орган не е изпълнил императивно вмененото му задължение преди налагане на наказанието да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Изслушването на служителя, съгласно законовия текст, следва да стане преди издаване на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание, но след като служителят се е запознал с резултатите от извършената проверка на фактите и обстоятелствата по случая, за да може да направи своите възражения по тях, да посочи доказателства, да даде обяснения и своето виждане, за да осъществи пълноценно правото си на участие в дисциплинарното производство и правото си на защита. В настоящия случай, К. е дал обяснение на 01.04.2019 г. по повод разгледания случай. Същото имат характер на показания и са дадени преди изготвяне на обобщената справка, с която се е запознал на 28.04.2020 г. При запознаването си със справката, в която се съдържат конкретните данни за вмененото му нарушение и предложението на налагане на наказание, служителят е бил уведомен за правото да даде писмени обяснения във връзка с предложението на комисията. Не е спазено изискването на чл. 23 от Инструкция № 8121з-470 от 27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР (Инструкцията, отм., но действала към относимия период) преди налагане на дисциплинарното наказание да се изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения и чл. 25 от нея, съгласно който за изслушването на държавния служител се съставя протокол по образец, който следва да съдържа посочените в нормата реквизити, в това число и отбелязване, ако служителят е отказал да даде обяснения. Изрично в покани за даване на обяснения и възражения саморъчно дописани (л. 117 и л. 113 по делото), К. на два пъти е поискал да бъде изслушан лично пред дисциплинарнонаказващия орган. Дадените от него обяснения са били

още през 2019 г и са дадени в ареста при условията на липса на светлина. Никъде не е заявено, че оспорващият се е отказал да даде поисканите обяснения. Издаден е протокол за отказ за даване на писмени обяснения по зависещи от служителя причини да даде писмени обяснения, без изобщо да е споменато искането му за изслушан лично пред дисциплинарнонаказващия орган. Липсва протокол, съответно изслушване, като няма данни служителят да е отказал да даде обяснения по чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Липсват данни и за даване на писмени обяснения по смисъла на чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Вярно е, че в преписката се съдържа сочения по-горе писмен документ с рег. № 3382р-11400/01.04.2019 г. от инспектор К., писан в ареста, но в същия липсват каквито и да са конкретни данни, които могат да свържат това обяснение с извършваната проверка, съставената справка, обобщаваща резултатите от нея. Само по себе си неизпълнението на задължителното изискване по чл. 206, ал. 1 ЗМВР води до незаконосъобразност на издадената заповед.

За пълнота на изложеното съдът счита, че следва да изложи и мотиви относно материалната законосъобразност на оспорената заповед. В тази връзка съдът намира, че от анализа на събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, във връзка с доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, не може да се изведе извод за безспорна установеност на извършените нарушения. На първо място, от представените по делото болнични листове (л. 797 - 799) през голяма част от разглеждания процесен период от 11.11.2018 г. до 20.01.2020 г. К. не е бил на работа и не е упражнявал задълженията си като началник сектор „Икономическа престъпност“ при 04 РУ на СДВР. Същият преди този период е бил хоспитализиран, видно от представените епикризи и становище на началника на Отделение по спешна медицина при МИ-МВР. На второ място, от анализа на събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, във връзка с доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, не може да се изведе извод за безспорна установеност на извършените нарушения. От свидетелските показания на колегите на жалбоподателя Д. и Л. става ясно, че проверки в заведенията, посочени по-горе са се правили редовно, тъй като непрекъснато са подавани сигнали, че вътре се продава тютюн и се сервира алкохол на малолетни деца. Жалбоподателят К. е определен като професионалист, като добър човек и служител и е заявено, че той не е дискредитирал МВР по някакъв начин. От свидетелските показания на лицата Г. и И., собственици на проверяваните заведения, става ясно, че те никога не са давали лично пари на К., че той никога лично не им е искал пари и че такива са давани на господин А. и на М.. И. е приел, че парите

са за К., тъй като това били изказвания на М.. Свидетелят И. посочва, че когато е бил в офиса на К. в 04 РУ, не е имал възможността да го попита за парите, защото разговорът е бил насочен към това, че заведението е в нарушение на закона. Главното в разговора било около това, че непълнолетни деца се допускат вътре. Свидетелят споделя, че той е подал сигнал срещу служителите на 04 РУ, срещу всички и че по време на една от проверките е дал пари на М., но останал с впечатление, че К. (който бил в другия край на заведението при даването им) и останалите проверяващи знаят защо се дават пари. Разпитаният А. не дава сведения дали някога е давал пари на К., получени от трети лица като подкуп. По отношение на давани от него пари в заем на оспорващия, казва, че му е услужвал с по 100 – 150 лева, но после К. му ги е връщал. Свидетелят Т. (негов колега), заявява че е имал влошени отношения с К.. Били силни характери и двамата и точна причина нямало. Сочи, че К. не го е прасал да събира пари. Предвид така установеното, съдът приема, че не са безспорно установени описаните в оспорената заповед нарушения, тъй като констатациите на Д. са разколебани от събраните в хода на съдебното производство доказателства. Недоказаността на деянията, приети за дисциплинарни нарушения, са още едно основание за отмяна на оспорената заповед.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените, доказани и претендирани разноси в размер на 20 лева – 10 лева – държавна такса за разглеждане на делото и 10 лева такси за издадени удостоверения. В представения договор за правна защита и съдействие № [ЕГН] (л. 927 по делото) липсва посочена сума, заплатена в брой или по сметка, поради което съдът намира, че такава не е направена, поради което няма какво да бъде възстановявано.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 8121К-7516/24.06.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на К. К., е наложено дисциплинарно наказание – „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати в полза на К. К. сумата от 20 (двадесет) лева, представляващи разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен

административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.
Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: